Selim ascultase vorbele dervișului, fără să simtă prea multă mângâiere în suflet. El porni spre casă tot îngândurat și amărât. Tocmai când să intre pe poarta orașului, trecu pe lângă el, chiar califul cu suita lui, mergând spre palatul împărătesc. Selim se închină cu respect până la pământ, înaintea

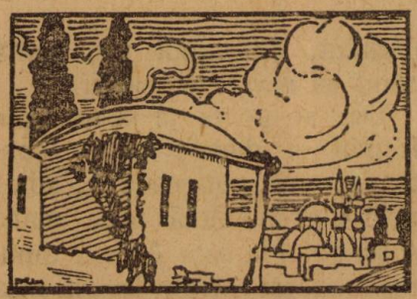

stăpânitorului, și apoi își văzu de drum spre bordeiul lui.

Nu făcu nici o sută de pași, când deodată, zări prin praf ceva strălucitor. Ca împins de vrajă se repezi să vadă ce e?... Care nu-i fu mirarea, când ridică din țărână un dimant mare aproape cât un ou de porumbel. Strălucirea pietrii nestimate îl lăsă pe bietul Selim aiurit! El strânse piatra prețioasă la piept și, ridicând ochii spre cer,

grăi:

— „Alah!... iartă-mă, dacă sufletul meu rătăcit s'a îndoit de bunătatea Ta!"

Apoi porni vesel spre casă.

A doua zi, de dimineață, se svoni în tot Bagdadul, că, ieșind la plimbare afară din oraș cu o zi înainte, califul pierduse cel mai mare diamant al împărăției, pe care-l avusese prins de mânerul săbiei. Acum era vâlvă mare în tot orașul. Lumea forfotea de colo până colo, căutând prețiosul diamant al califului, care făgăduise celui ce-l va găsi o răsplată împărătească.

Vestea ajunse și la urechile bătrânului Selim, care, cum auzi, se'mbrăcă cu ce avu și el mai ca lumea, luă diamantul și porni spre palatul califului. Când ajunse la poartă, slujitorii îl opriră să intre înnăuntru. Cum le spuse că el a găsit diamantul căutat, toți nu știură cum să-i mai facă loc.

Cu diamantul în mână, Selim făcut să i se deschidă toate ușile palatului. El intră la calif cu înlesnire. Stăpânitorul Bagdadului stătea trântit pe o sofa și trăgea gânditor din narghelea.

Bătrânul Selim căzu îngenuchi și, sărutându-i ciucurii papucilor de mătase galbenă, se închină cu smerenie înaintea puternicului calif. Acesta îl întrebă ce păs îl aduce până la el?

Selim îi răspunse:

— „Luminația Ta, eu am găsit diamantul pe care la-i pierdut!"

Auzind mărturisirea bătrânului, califul se bucură peste măsură. El îl dărui două pungi cu galbeni și-i spuse să rămână până la moarte la curtea sa ca om de încredere.

Și astfel, Selim tăietorul de lemne cel sărac, ajunse acum în cinste mare și trăia mulțumit la curtea bunului calif, care se purta cu el ca și c'un prieten vechiu, respectându-l pentru cinstea de care dă duse dovadă. Din când in cand i apucà dorul de vechea-i meserie. Atunci își lua toporul, tovarășul lui din vremurile grele, și se coborà în undul curții palatului, unde tăia emne ca alte dăți.

Înțeleptele vorbe de odin oară ale dervișului: că *„puterea lui Alah e mare"* și *„n'aduce anul, ce aduce ceasul"*, îi veneau acum mereu în minte. Până la moarte, cea mai mare mulțumire a bătrânului era când povestea cuiva, desnădejdea lui de altădată și felul cum găsise diamantul cel purtător de noroc!

G. I. Popescu Bâjenaru

Din literatura străină

Rațele, luna și măgarul

CHARLES DE BUSSY

După cum la mers prin iarbă sunt stângace 'ncetinele,
Tot așà, la judecată, rațele sunt cam tembele.
Intr'o prea frumoasă seară, trei din aste dobitoace,
Admirând cum dalba lună se-oglindește în băltoace,
Legănau din cap, minunea neputând ca s'o priceapă.
— Ah! grăiește'ncet o rață, luna a picat în apă...
— Da, așà e, zice alta. Intâmplarea-i cam ciudată:
Mă mir cum mai luminează, când în apă-a fost udată!...
— Ah! zice și cea de a treia, luna asta, pescuită
Și'n clopotniță, la cruce, dac'ar fi de noi suită,
Cât de-aproape am aveà-o! Totdeauna, luminoasă,
Și-ar trimete-a ei lumină noaptea'ntreagă'n orice casă...
Dintr'un grajd de-odată însă, iată și-un măgar că scapă,
Lângă rațe vine vesel și s'apucă să bea apă.
Bea măgarul cu'nsetare turburând băltoaca'ntreagă,
Până când uu se mai vede luna rațelor cea dragă.
— Ho! îi strigă la ureche rațele. Să vezi, asine,
Te vor duce'n bâlciu de-acuma, o să fie vai de tine
Și stăpânul o să strângă dela lume-avere bună,
Căci ai înghițit, sărmane, din băltoacă, sfânta lună!
— Ajutor! urlă măgarul... Ah! eu ard... săriți!... Și spaima
Il împinge prin tot satul, ca un prost, să-și poarte faima.
Morala: *Când la sfat stau mai mulți proști,*
Iată după ce-i cunoști!